

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΑΦΝΗ

Σ' ΕΝΑ ΣΠΙΤΙ, ΣΤΗΝ ΠΛΑΚΑ

"Οταν, σὲ κανένα σημαντικό Αθηναϊκὸν ἔργον, η σὲ σκάτσο, βλέπω ζωγραφισμένο σορόν τῆς Πλάκας, θυμάμαι κάποιο παλιό σπίτι καὶ τὰ παρόύτερα πρόσωπα ποὺ ζόρτσαν ἐξεῖ μέσα.

"Ήταν τόν καιρό τον ἀπολεπισμό, τον ἔχοντα πει τὸ ιωνί φωνάκι. "Η Κύβρειν γάν νά τά βγάλε πέρα είχε διατάξει νά πάγια σαρδένιας μας ἀπέλινεν ἄρτους. Οι δημόσιοι ἀπάλινοι της ήταν διάγανα τῆς ξενοιάς θά ενέργονταν τή μαρσανί τὸν δελτίου στην Ἀθήνα, στον Περιά, σε δέ όλη τὴν Ἑλλάδα. Κάτε ἀπάλινός θά συνοδεύαντας αὐτό έμιν στρατιώτην ἑνότα, γάν νά τον προστατεύει σε κάθε περιπτώσι. Ή πρωτεύουσα κεινή την ημέρα θυτίωνταν σε κατάσταση πολεμώντων. Οι στόκους ήταν ἀπορρέουσεν νά μείνουν στὰ σπίτια τους ίως τὸ βράδυ, ή κατέλεγαν διά στην στρατή πολὺ θάτερεται μια κανονιά, γάν νά οιμάντη τὸ τέλος τῆς μαρσανίας. Ή Ἀθήνα είχε γιορτιστεῖ σε τοπειά, καὶ κάθε τουμάς σε τετράγωνα.

Σὺν διμόνος ὑπάλληλος, ἀνέβα τὰ ἔνον τὰ μωρόδα δεῖται
σ' οὐνομάκοντα τετράγονα... Μὲ βάβαν στὴν Ηλάκα, "Ο' Επό-
πτης τοῦ 'Υπονυμέονος" μὲ σεβδιστε μὲ τὰ καρτιά μου τὸ διαριστό,
ἔνον μάτσο δεῖται απλὲ καὶ τὸ σχεδιαγράμματα τὸ τετράγονον.
"Ηνούν νέος τότε, καίτος οὐνεία για τὴ Σωή, καὶ καθετὶ ποὺ
μὲ ἔβαν σ' ἐνέργεια, καὶ ἐνθυμίασε. Τὸ ιδίο λοιπὸν καὶ οὐ μερι-
κὴ περίτετα πονούδινε τὸ Κορτόσ...

Ξημέρωτες ώραία μέρα, Κρισιακή... Άπο τά χαράματα μαυνα στο ποδι. Άπο τό «Κέντρον» ξενοδοχείων (ώρα είλιξ πάρε πολεμικές δύναμεις) δύον έδωσα πάλι τό πειραιών, μετά φύσαν τό στρατιώτη μον. Ήταν ένα φαντασία κοντακανό, σχεδόν μιαντέκο αέρα, με υπηρετικά ξεντυα μάτια. Στεκόταν σε προσοχή, με τό δύτιο παρα πόδι και πεφύνε.

— Ἀπὸ ποῦ εἰσαι, παῖδες κάροι; τὸν ἐρώτησα.
Ἄπει πὲ Τελέας ἀνέβητο. Ζευγέθεα!

"Ω! "Ω! Καὶ τῷτο σὲ ἴένει;

— Διοχείσθαι τῷ μὲν ἀληθινῷ

— Διονυσίο... περὶ μαλιωτικῷ; ... Διονυσίος Φινερτζελός, στους δρισμούς σας!

Τετού... Ήταν φανέρω ποι τοῦ ἀρρών *υ* αὐτοσφρόδειμα. Γε-
λογιαράμδει τὸ γνωστὸ δῆμον *Καραμάχοδη*, μὲ τὶς διάφορες
«τηγιοντάτερουνές» του. Εἶχε ἔνα χαροπούνο τρόπο νὰ πέργη και-
μέχει ποτές, καὶ μια φονή τραγουδιστικής. Εἶχε τὴν ἀρσηνικὴν τῆ-
νιστην ὅ ἀνθρώπινον αὐτὸν σπίνως, τὸ καινὺ φαντασμό, μὲ τὴν
καινούρια του στολὴν φωμάνει σὲ διάρκεια της φαρτής...

— Η εριφίλη μα... του είπα. Λοιπόν, σιδή Διονύσει, φαινεται ότι περισσότερες καλά σήμερα μαζί...

— "Οποις θέλει ὁ Ἅγιος!...
Πᾶντας!"

— Haue !

Ο φαντασίας έδγανε τό σπιτιά από τη θήκη, το κάρφωσε στο μάνικορε καὶ μὲ απολύτησε... Αέν θήκησε λογος νῦ παρθην και-μάν απότοση από το καλό αιώνι παιδι, πον ήταν δύο κέφι και ει- λαχίστην. Περπατούσανε λογκά πλάτη-πλάτη, καὶ πατιώνι φίδια, καὶ Με- τάξι, νῦ πτάσουσε στοὺς Αέροντες καὶ άριστερώτερα, κατά τὸ Με- τάξι, δι Λιοντίους Φινεστρέλλος μων είχε έπιπτε-
θεῖ τη μικρή του λιστούμα :

Κεσσιματογεάφος ἦταν τὸ ἐπάγγελμά του,
δηλαδὴ ἡ γάρ καλλιτέχνης καὶ αὐτός. Απὸ μικρού
παιδί δούλευε στὴν τέχνην, ποὺ τὴν είχε πάρει
ἀπὸ τὸ μακαρίτη τὸν πατέρα του.

«Είμαι μάνα στο πινελό, μάνητ!... Νύ ουράνω αώ, ταπετσωμένη και πασχαλέτα πού νύ σαστείη τό τηνέμα, που! Τζόνις πρόβατα...» Ελγή θησαυρός και μάυ τραγουδάει στη ζωή τον Σάντον. πού δεν άπαντα μηδήν άναγκες, μάυ σάντες στά μάτια του. «Ο πατέρους του είχε σκοτωθεί μηρυστά του. Τον είδε νά πέφτη από τη σκαλωσιά, είχεται μέτρα όντος, και νά μεγύ γέρος. «Ένα ώχ», ένα σαπταρίσμα, και τίτοτα περά... Απτό γηγένες δεδή και τρία χρόνια, σ' ένα μεγάρο, στην 'Ομονία... Αργάνεντε ή φαμιλιά

— Προσοχή!... Παρουσιάστε ἄρμα!...
‘Ο Βασιλεύς!...

'O Basileus!...

5 !...

and others who practice non-medicinal forms

Digitized by srujanika@gmail.com

Digitized by srujanika@gmail.com

νω. Αιδημήτριος, ζινές, απτεράκια, βασιλικοί, καντηρέδες, τὰ γενινωμάτικα σ' δήλη τοις τῇ δόξῃ... Άπο τὴ γέροικη κληματαριά προεμόντας μεγάλα σταφύλια, ἄλλα κατάμαυρα, σιρίκια, ἄλλα κοκκινά σάν πορόλι, σιδερίτες... Άπο ἔνα σόροια πρεμόντας πλουΐζαι τὸ καναρινάκα μῆτις καλιούνθιστε καὶ κείνο μὲ μᾶς τούλινα δριαμεντικά... Καὶ γάρω, διος ὁ κηπος, ήταν ἐνα δακτια χιονωμάτικης βλάστησις...

Προσωρίσαμε στὸ σπίτι, ἀνεβίραμε τὰ λίγα σοαλέσαι του. Ἐδώ στάθμα και φέλησα νὰ δώσω τὰ δελτία.

— Πόσα ἄστυα είσθε, δεσποινίς; βρότωσα.

Μά προτὸν ἡ κοπέλη, προπάστη ν' ἀταντίη, ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ βάθος τῆς κατοικίας μιὰ γερανική φωνή, θραγκή, σάν κοιμιένη, ποὺ προπασθεῖσε ν' ἀρθώσων ἐνα δνομα:

— Μέλι...πω... Μέλι...πω!...

Η κοπέλη ανταμάγχητρε.

— Εμένα φωνάζει! είτε... Μέ σιγκρωθείτε...

Καὶ ζάθηκε γρηγορα, σ' ἔνα μαργού διάδρομο, μωσοστόπενον... Στενώπιστε κεῖ στὴν ἀρχὴ τοῦ διάδρομου και περιμέναμε. Ο Νιόνις ἔξαρσονθυσάν νὰ μᾶς ζωτίζῃ τὸ αέτια;

— Σωρτο πονέτο, αέρηντη... Μπελέτσατα...

Σὲ λίγο, η Μέλτο ζωνάφαρε.

— Σαζ, θέλει νὰ περισσέ μέσαι, είτε... Είνε ὁ πατιτοῦς μω... Πιονή γέρος, ζεστε... Οὐ, ἀπένα ἀπὸ ἐνεγκάντα, Νά τόνε σιμιτα-θεῖτε, λέει, δὲ μπορεῖ νὰ σηκωθεῖ απὸ τὴν πλανθόνα του...

Εργάσιμότερο, ἀπάτησα.

Η κοπέλη προχώρησε στὸ διάδρομο, ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ βάθους, τὴν ἀπολούνθησα και μπήκε στὴν σάλα τοῦ σπιτιοῦ. Ο φαντάρος στήριψε στὴν πόρτα αὐτή, μὲ τὸ δύτιο πάνυ πόδια και κύπταξε μέσα.

Η σάλα ἦταν ἀπλύωρη, καμπιλούτανόν θεος και φορτισμένη μὲ παλαιάν επιτάλια, κάδρα στοὺς τούχορες, ἀμάτια τοῦ Ἀγδονος, βάζα, γερύκοι πριμάτα ὥνα. Μέσου σὲ κείνο τὸ περιβάλλον, ὁ παπτος τῆς Μέλτους φανόταν πιὸ γέρος, μὲ τὸ ζωμούνενό σὰν περαγμένη πρόσωπο του, τὸ σκεδωμένο κοφή, τὰ σφριτεσμένα κέρια ποὺ ἀγαπάντωνταν ἀνεργα στα μπράστα τῆς πολυθρόνας—δὲ σημαδητής ἔσκοντος. Μαυρωνάλας μὲ τὸ φαλαρού κεφάλη, μὲ τὴν ἀπαγχη γενεάδα... Πατόπο, τὰ μάτια του είχαν ἀρρενι ζοῆ και μᾶς ἐποιήσαν μὲ φανερή περιεργασία.

— Καλημέρα, πατον! είτε βράζοντας τὸ καπέλο μου.

Ο γέρος, πουρίζει νὰ σαλέψει απὸ τὴν θέση του, μᾶς καρνήσει τὸ χέρι σὲ χαρετηριαὶ ἀλλὰ μόλις ἔγινε παραμεριστα πλάγη, και τίδε πιστο, στὴν πόρτα τὸν ἀμύνανταν στοιχαίητη, τὰ μάτια του ζωταγεφαν ποὺ πολύ, ἔπαινε ν' ἀντιπροσωπῆ, μὲ δὲ μπόρεσε, και ζωνάπτεο βαρύς στὴν πολυθρόνα... Πατόπο, σήκωσε φημι, τὸ δέσι ζέρι τρεμάνει και δειχνώντας ἔπαντα τὸ κεφάλι του ἐνα μεγάλο πλάγιο στο πλάνων πορνία, είτε μὲ τὴ βραχή, φαρσαμένη φωνή του, ποὺ μάτια προσπλανθῆσε νὰ τὴν κάρη σταθεροί, είτε μὲ τὴ πιστηότητα :

— Ν... αὐτός..., είνε δ..., Βασιλάς μισ!...

Ἐκοίτασε τὴν είδωλο: ήταν μᾶς ἀλιογαφία τοῦ "Οθονα, ποὺ παριστάνει τὸν πρόπτο μας Βασιλέα στὰ νίκτα του, δύσκολα, μὲ τὴ φωνιτανάλη του, τὰ μεταντηγέλεια, τὸ κηρύκη στὴν λαβή της σπάθης, στὴν στάση ἔσκοψε ποὺ τὸν ζέροντας απὸ τὶς ζωηραγέιες τῆς ἐποχῆς του.

— Απότος είνε..., Οχι, ἀλλος!..., Οχι, ἀλλος!..., ἐπαναλάβων ὁ ἀλλοκοτος γέρος, κατατάντας ἔντονα τὸ στοιχιότητη, μὲ συγχάνηση ποὺ δύσκολα δινάμωσε...

Ἐλύα πείνει ἐπλιπτος, Ερριζάσα μᾶς ἐρωτηματικὴ ματιά στὴν κοπέλη: Τί ἐστιμανει αὐτό; Μήπος βρισκώνταν μπροστὰ σὲ κανέναν τρεζέλη, σὲ κανέναν γέρο "Οθωνατή, ἀπὸ τοὺς θυμόντων ἔσεινος, τοὺς φανατικούς, ποὺ πενίγνταν τὸσα χρόνια νότερο, ἀπὸ τὴν "Ἐστη, ἐπὶ βασιλεύει Κονσταντίνον, ἔξαρσονθυσάν νὰ λατρεύσουν τὴν ιμινή τοῦ πρόπτο Βασιλέων, κολλημένον σὰ στρείδια σ' ἐνα κόπιον νερό;

— Οθωνιστής; ἐψιλένσι στ' αὐτὸν τὴν κοπέλης πονήγε ἀκουμπήσει μπροστὸς σὲ μᾶς παλιά βιβλιοθήκη...

— Επειγενει φέρε ν αὶ μὲ τὸ κεφάλι, και ἀνίσταη πήγε κοντά στὸ συγκρινένο θέρετο.

— Ησιάσας, πατοπο, τοῦ είτε καθέδεντας τὸ κεφάλι... Οι κύριοι είνε καλοί, ήσθαν νὰ μᾶς δύστον δεῖται...

Μά τὸ γέρος είχε τὸ καθά τον αὐτός. Τὰ μάτια του σπάτεν εζητικά τῷσα προστατώπην και βρήκοντας πάλι τὸ χέρι στὴν είδωλο, τοῦ ἔλεγε μὲ φωνή προσταγῆς, μὲ κούρια, σὲ νάνγκαντε απὸ στηρίλη, ή απὸ κατακύπια:

— Πρωσοζή!... Παρουσιάστε... ἀλο!... Ο βασιλέυ...

Και τὸ κέρι του και τὸ κεφάλι του ἔτρεμαν ἀπὸ ταραχή, απὸ τὸ θυμὸν ἔτενον ποὺ πάνει τοὺς γέροντος, σταγόνην μισοχαμένα τὰ σύνθλοντα τους... Μά τότε μᾶς ὁ ἀνιστονόμητος ζωτικήνος μου δὲ μπόρεσε νὰ κρατηθῇ.

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

— Ἀχαρούχα, παπτοῦη ἐτε σκάροντας τὰ γέλια. Τὸν "Οθωνα μᾶς ζωνάφερες...; Αἱ έμεις τώρα πετοσκούμαστε γιὰ τὸν Κωνσταντίνο, και ἔλόγου σου μᾶς κονβεντιάζεις γιὰ τὸν πεθαμένους...; Καλὸ ζημέωμα το' ἀφεντικούσι...

— Παρακαλῶ, κύριε! είτε δυσερετημένη ή κοπέλα στὸν ἀλέγον φαντάρο και ἔτειτα, ἔχηρόντας σὲ μένα τὴν αἵτια, ἀπρόστετος — Ο πατονής μου είνε παλιός ἀξιωματικός, τοῦ "Οθωνος...; Οροφή ο φύδι αὶ και, ἔτερος...

Και μᾶς δέιτε, διτικὸν στὴν εἰδώλο τοῦ "Οθωνα, μᾶς ἀλλη ἐλιογαφία. Αὐτὴ παροίστανε νὰ νέον διπτο με μαργαρίτες, ἔναν τίτο βαθμοφόρο τῆς περιουσένης γενεᾶς, μὲ σκληρὸν και τερήριον βλέψαμα... Και βαζάστανε τὸ γαταγένιο κοπέλη, βιαζόταν νὰ δώσῃ τέλος στὴν ἀπομνητή αὐτή σητην, δημάδη μᾶς δέιτε μὲ τρόπο τὴν πόρτα. Κεντὴ τὴν σητην παρονταστικες ἔνν ἄλλο πρόσωπο: μιὰ γηραιώλα λιγνή, μὲ φορέματα παλιού καρφού.

— Τί είνε, Μέλτο; κρότησε ἀνήριση.

— Νά, θείτσας μοι, ο κύριος ήσθαν γιὰ τὰ δελτία, και ὅ παπτον... δινος κάθε φορά τὸ πόδι βλέπεται στρατιώτη...

— Ορι!... Ο Βασιλεύ... δὲν πέδνει... ἐπέμενε μουγγορίζοντας τὸ γέρο...

— Αζ, δὲ θέλει νὰ τὸ πατενήη, μᾶς ἔξηγησε χαμηλόφωραν ἡ γηρά. Χρόνια τώρα, χρόνια, δινος τὴν ίδιαν καύσοντας τὸ γαταγένιο της Εργάσιατα, παδιά μου, παραζεντες... Τι νὰ σού κάνωντας πά; Μᾶς ζέχαστε και ὁ Χάρος, βλέπεται και... και ταχαλούτημαστε...

Και δειγνόντας τὴν κοπέλη, ἀπρόστετος :

— Εγι είμασ αδερφή τῆς μανας της... Αφραντό απὸ μαργούλη τὸ καϊνέμον...

Είχαμε βρει στὴν αὐλή, στὸν ήμιο. Τὸ καναρινίτον τὸν κλαυσιον κελαρδόντε τὸν αφροντάσι του, και ὅτα ήσταν ἀνθομενα, καρούμενα... Η Μέλτο ξαραγήσε τὴ γαλήνη της, και τὸ παδιό προσωπάται της Ελαπτε ἀπὸ μορφα. Ο φανταράκος τὴν ἐπωρε μὲ τὸ πατιτο, και ἔγων τὸν κρυφό την πληγήνοντας...

— Σαζ ἐνοχήσαμε, δεσποινίς, είπα, ταχαζίτε...

— Ναι, ωμολόγησε μὲ ελικορίνεια η κοπέλη, ποριάγνη νὰ μάρτυσε τὰ πλάκατα... Τὸν ἀγάπατον αὐτὸν τὸ γερωταποτοι μας, κύριο...

— Αγιστας τοία εθελτάντησι τὸν Πλακιότικον στίποντε πλεύστησι πάσιο μας, ἐδὲν δὲν επόμενος...

— Κονφέτο! εινογολογούσε... Μπελέττα:

— Λεπτέντα βρισκότανε μὰ πακενούντα.

Σκέπτηκα νὰ καθίσω κεῖ νὰ παρηγέλω μάρτυρα πόρτα τοῦ Πλάκας... Τὴν ἄλλη μέρα κούτας ἔκανα απὸ κεῖ τὴ βόλη, το μον. Μά, δὲν ζέρω γιατί, τοποθετη, και δέν δείναση, και δὲν τόκωνα. Εργα...

Τὴν ἄλλη μέρα διέρησε πάλι απὸ τὴ βόλη τα μον. Πήγα, ήρησα, ἐπάνω κατώ, μέν μὲ τὸ ίδιο πάτη ανατοφοτάπο τόρθο το κεφάλι μερικούς τόπους τὸ διατρέπωντας τὸν πάτη και δὲν ίδη τὸ γλυκομελάρχοντο προσωπά της Μέλτους...

Απέντανε βρισκότανε μὰ πακενούντα. Σκέπτηκα νὰ καθίσω κεῖ νὰ παρηγέλω μάρτυρα πόρτα τοῦ Πλάκας...

Χοντρες στάλες ἔτερηταν στὸ δέντρο τοῦ πατονή κατώ κατώ της πλαΐσης γεγάς, βούνασιν οι ποτηγοι μερικούς της ζωηραγέλειας. Τύλιγμένος στὸ ἀδημορχό πον προσπέραση, γιὰ νὰ μέρη ζητείνα...

— Πέραστα μᾶς φορά ἀπόρων, τὴν Κυριακή. Ο καφός ητανε γιατις μέρης εβδομήρη... Χοντρες στάλες ἔτερηταν στὸ δέντρο τοῦ πατονή κατώ κατώ της πλαΐσης γεγάς, βούνασιν οι ποτηγοι μερικούς της ζωηραγέλειας. Τύλιγμένος στὸ ἀδημορχό πον προσπέραση, γιὰ νὰ μέρη ζητείνα...

— Κυλήσαμε δέκα χρόνια ἀπὸ τότε. "Αλλά περιστατικά τῆς ζωῆς, έφορες, μίση, τριβηζανά, ἀλλον τὴ προστατημένη μου...

Καμάτη φωνα, πολ τόναγκαν τῷ περάσιο ἀπὸ τὸν Πλάκα, θιμούσαν τὴν δημοφη κοπέλη και τὸ γέρο "Οθωνοτή, μᾶς ή σκέψη μον δένταποτας σ' αὐτον έπιναν... Ποτὲ δὲν ἐβάλλαται νὰ φέρω επίτηδες τὰ βίκιατο, μου ἀπὸ τὸ δρομεσ το σπιτον τους, τὸν ἀντηρούσα...

— Αξιανη, μον ήσθαν τὰ πάλια ένας διοφοριμός. Νά λάβιο μέρος, λέει, στὴν ἀπογραφή τοῦ πληθυσμού τῶν Αθηνῶν. Και τηνα στὸ "Υπουργεῖον ησηπήσω δημητής. Μπροστά στὸν πληθυσμό Τιμηταράζηρη ήσταν ἀνύστοδης ένας μεγάλος τοπογραφος γάρτης. Εδειγεν τὴν "Αθήνα μας τὴν πλευραντη, απλωμένη στὰ τείχησα σημάτια τοῦ ορίζοντας, μὲ τὶς συνοιδειας της...

— Διαλέχτε, μου είτε τὸ φίλον της Τιμηταράζηρης.

— Εμειαζα σιντονωμένος... "Εμαζα ἀρετή νω με τὸ πατιτο, Βρησκα τὴν Πλάκα και δηδηγημένος ἀπὸ τὸ χρωστο νιμηα τῆς ἀνάνησης, ξεχόμισα τὸ τετράγωνον τὸ γνωστόν, δινον δέ και δέρη γρόνια, δέδωσα τηλα σητην, μὲ τὶς συνοιδειας της, τὶς γετονες της...

— Αιτό θέλω, είτα.

"Η κοπέλη είχε ἀκουμπήσει περιστατικά στὸ πατονή."

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

